

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α'

Κορούλλ' ἀρχαία 'που κόλλησα καὶ στέκεις τώρα ἔμπρός μου
καὶ γελαστή στοὺς στίχους μου βάζεις, νομίζω, αὐτί,
'νά, τόσο ἀπὸ τὴν χάρι σου καὶ τὴν εὐγένεια δός μου
καὶ τότε ἀπ' τοὺς αἰῶνες σου θὰ πάρουνε κι αὐτοί.

Β'

Τὸ ξέσκαψα καὶ μοῦ γελᾷ τὸ δακτυλίδι ἀκόμα
σπιθοβολεῖ ὁ ἀμέθυστος καὶ λάμπει τὸ χρυσάφι
Μὰ ποῦ 'ν' τὸ χέρι τὸ λευκό, 'που τὸ φοροῦσε, ὦ τάφοι,
τὰ μάτια 'που τὸ κοίταζαν καὶ γάλιαζαν, ὦ χῶμα;

Γ'

Καλημερούδια σας, στρουθιά τοῦ κήπου χαϊδεμένα·
μ' ἔμαθε ὁ σπίνος νὰ ξυπνῶ ν' ἀκούω ἕνα σκοπό.
Πουλλιά, κι αὐτὴ τὴν ἡμερὴ λαλιὰ διδάχτ' ἐμένα·
Τόσ' ἀπ' ἀνθρώπους βάρβαρα θ' ἀκούσω—καὶ, θὰ πῶ!

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ